

POSTANOWIENIE

27 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 27 października 2023 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku A.W. i J.W.

z udziałem L.J., J.J. i D.D.

o rozgraniczenie,

na skutek skargi kasacyjnej D.D.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Kielcach

z 9 lutego 2022 r., II Ca 1701/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od D.D. na rzecz A.W. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

(R.N.)

UZASADNIENIE

Uczestniczka D.D. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Kielcach oddalającego apelację skarżącej od postanowienia Sądu pierwszej instancji wydanego w sprawie z wniosku A.W. i J.W. o rozgraniczenie, prowadzonej z udziałem także innych osób.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała oczywistą zasadność skargi. Uzasadniając swoje stanowisko w tym

przedmiocie uczestniczka ograniczyła się do powtórzenia treści zarzutów skargi kasacyjnej, bez przedstawienia dalszej argumentacji.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadnienie wniosku uczestniczki warunkom tym nie odpowiada i sprowadza się do powtórzenia zarzutów kasacyjnych. Skarżąca nie przedstawiła argumentacji wymaganej przy powołaniu się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zdolnej do przekonania o "oczywistej" zasadności skargi. Pozostaje niewątpliwe, że wywody dotyczące oczywistej zasadności muszą pozostawać w korelacji z zarzutami skargi kasacyjnej. Rzecz jednak w tym, że w celu wykazania tej przyczyny kasacyjnej, badanej w ramach tzw. przedsądu, nie jest wystarczające ograniczenie argumentacji, mającej świadczyć o spełnieniu wymagań określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., do powtórzenia zarzutów kasacyjnych. W razie takiego ukształtowania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ocena zasadności tego wniosku nie byłaby bowiem możliwa bez jednoczesnej analizy podstaw skargi, co na obecnym etapie postępowania jest niedopuszczalne (postanowienie SN z 18 maja 2018 r., IV CSK 612/17).

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone

w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach rozstrzygnięto mając na względzie sporne interesy uczestników, ich wysokość ustalając na podstawie § 5 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

(J.T.)

(r.g.)